

ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษาในโรงเรียนเขตชุมชน มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล

The behavioral problems of students in kindergarten and elementary schools in community area of Western University at Watcharapon campus

ผู้วิจัย

วรรณจรี มณีแสง

อาจารย์ประจำกลุ่มสาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

คณะพยาบาลศาสตร์ วัชรพล มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

บทคัดย่อ

การคัดกรองและช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมได้เหมาะสม จะส่งผลดีอย่างมากต่อผลการเรียนและการใช้ชีวิตประจำวันของเด็ก ผู้วิจัยจึงประสงค์ศึกษาปัญหาพฤติกรรมของเด็กนักเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษา หากพบปัญหาจะได้ให้การช่วยเหลือได้ในทันที ผู้วิจัยได้ศึกษาโดยใช้เครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมเด็ก SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire) ของกรมสุขภาพจิตที่สามารถประเมินพฤติกรรมเด็กได้อย่างมาตรฐาน 5 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมทางด้านอารมณ์ (emotional problem) พฤติกรรมเกร (conduct problem) พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (hyperactivity) พฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (peer problem) และพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม (prosocial behavior) โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก SDQ โดยให้ครูและผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้มาจากการสุ่มชื่อโรงเรียนอย่างง่ายจากโรงเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษา ในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขต วัชรพล ซึ่งสามารถรวบรวมกลุ่มตัวอย่างได้ 301 คน มีอายุระหว่าง 4 - 13 ปี ผลการประเมินที่ได้จากครูและผู้ปกครอง พบว่า มีนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ร้อยละ 10.2 และ ร้อยละ 25.0 ตามลำดับ ด้านปัญหาพฤติกรรมเกร พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหา ร้อยละ 2.7 และ ร้อยละ 16.6 ตามลำดับ ด้านปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหา ร้อยละ 7.1 และ ร้อยละ 23.4 ตามลำดับ ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหา ร้อยละ 6.0 และ ร้อยละ 7.7 ตามลำดับ ปัญหาพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ทางสังคม พบนักเรียนที่ไม่มีจุดแข็งหรือมีความเสี่ยงของปัญหาร้อยละ 18.7 และ ร้อยละ 6.4 ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์คะแนนรวมของปัญหาพฤติกรรมแล้วได้ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาโดยรวม ร้อยละ 5.8 และ ร้อยละ 22.1 ตามลำดับ ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดที่รวบรวมได้ มาทำการประเมินอีกครั้งด้วยการสัมภาษณ์เด็ก ครู และ ผู้ปกครอง ร่วมกัน ทำให้พบว่า จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมในระดับรุนแรงปานกลางมีจำนวนเพียง 4 คน จึงได้สนทนาและปรับพฤติกรรมตามลักษณะปัญหาพฤติกรรมของเด็ก รวมทั้งได้จัดทำโครงการ “เสริมสร้างทักษะการสร้างสัมพันธ์ทางสังคม” ให้แก่กลุ่มตัวอย่างในระดับประถมศึกษา และจัดโครงการ “เลี้ยงลูกอย่างไรให้มีความสุข” ให้แก่ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างในระดับอนุบาล และในกรณีเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงซึ่งพบเพียง 1 รายนั้น ผู้วิจัยและครูได้ประสานงานส่งต่อเด็กไปยังโรงพยาบาลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้รับการรักษาที่เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ : ปัญหาพฤติกรรมเด็ก,เขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล

Abstract

The screening and assisting appropriation in students with behavioral problems, will greatly benefit for learning behavior and daily living of students. The researcher had aimed to study behavioral problems of students, so the students had received early improving and early correlation their behavior. The researcher studied by using the SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire) of Department of mental health as a tool to measure the students' behavior problems that can be assessed in 5 behavior problems: emotional problems, conduct problems, hyperactivity problems, peer problem and prosocial behavior. The researcher collected data by teachers and parents of students obtained simple randomly from school's names of kindergartens and elementary schools in the community area of Western University at Watcharapon campus. The study sample was composed of 301 peoples who were 4-13 years old, and after evaluating by using measurement tool. The evaluating data results from teachers and parents were respectively as follow: had students at risk or have behavior problems: Emotional behavior was found 10.2% and 25.0%, conduct problems was found respectively 2.7% and 16.6%, hyperactivity problems was found respectively 7.1% and 23.4%, relationship problems with friends was found respectively 6.0% and 7.7%, In terms of students with no strength or risk of prosocial behavior problems was found respectively 18.7% and 6.4%, moreover, overall of students at risk or have behavior problem showed respectively 5.8% and 22.1%. And then, the researcher gathered the information to evaluate again from interviews with children, teachers and parents. It was found that the number of students with severe behavioral problems in the medium level of 4 peoples, had discussed and took Cognitive Behavior Therapy (CBT) based on behavior problems of children. The researcher have done a project. "Strengthening Social Interaction Skills" for the sample in elementary school. Include the project "How to make children happy" to parents of nursery samples. In the case of children with severe behavioral problems, researcher and teacher coordinated for referral to the relevant hospital for appropriate treatment.

Keyword : behavioral problems, SDQ, Western University at Watcharapon campus

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในทุกๆด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและค่านิยมต่างๆ ทำให้บุคคลในสังคมต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ส่งผลให้เกิดปัญหาได้ง่ายต่อการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของคนในสังคมได้ง่าย โดยเฉพาะพฤติกรรมก่อกวนเด็กที่ไม่เหมาะสมของผู้ปกครองที่สามารถส่งผลให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรมขึ้นได้(Sellers,R.,2015.) เช่น ปัญหาพฤติกรรมเกราะ ปัญหาด้านการควบคุมอารมณ์ ปัญหาด้านสัมพันธภาพทางสังคม ซึ่งปัญหาดังกล่าวยังส่งผลทำให้เด็กขาดสมาธิในการเรียน ผลการเรียนตกต่ำ ขาดเรียนบ่อย และเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ปัญหาเหล่านี้จะทวีคูณเพิ่มมากขึ้น จนอาจส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง หรือเกิดปัญหาด้านสุขภาพจิตตามมา(พนม เกตุมาน,2550) จนกลับมาสร้างปัญหาต่อสังคมเป็นวงจรอีกครั้งเมื่อเด็กเหล่านั้นได้เติบโตขึ้นจนเป็นผู้ปกครองเอง

องค์การอนามัยโลก รายงานปัญหาสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นทั่วโลก พบว่ามีมากถึงประมาณร้อยละ 20 หรือ 1 ใน 5 ส่วนของเด็กวัยรุ่นทั้งหมด และยังได้กล่าวถึงปัญหาทางด้านอารมณ์และจิตใจว่าพบปัญหา ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 73.9 พบปัญหาด้านพฤติกรรมก้าวร้าวร้อยละ 29.6 พบปัญหาสมาธิสั้น หรือพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งร้อยละ 27.8 และพบปัญหาด้านอารมณ์ร้อยละ 13.91 ตามลำดับ(กรมสุขภาพจิต ,2554) ส่วนในประเทศไทยนั้นปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็กมักยังไม่ได้ถูกคัดกรองและส่งต่อบำบัดรักษาในรายที่มีปัญหารุนแรงมากนัก(นิรมลและคณะ,2554) แต่อย่างไรก็ตามกรมสุขภาพจิตก็มีเครื่องมือที่มีมาตรฐานเพื่อคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงและปัญหาทางอารมณ์จิตใจฉบับแปลภาษาไทย คือ แบบประเมิน The Strengths and Difficulties Questionnaire: SDQ(กรมสุขภาพจิต,2545)ที่ยอมรับกันทั่วโลกว่าสามารถใช้ประเมินปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ 5 ด้านนี้ได้ ได้แก่ พฤติกรรมเกเร (Conduct problems) , พฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) , ปัญหาทางอารมณ์ (Emotional problem), ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน (Peer problems) และพฤติกรรมสัมพันธ์ทางสังคม (Prosocial behavior)

ผู้วิจัยเป็นอาจารย์ของคณะพยาบาลศาสตร์ วัชรพล มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลลาดสวาย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี มีอาณาเขตติดต่อกับ แขวงสายไหม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร และ ตำบลบึงคำพร้อย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาพฤติกรรมเด็กในโรงเรียนเขตชุมชนของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็ก หากพบว่ามีความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหา หรือมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาผู้วิจัยจะได้นำความรู้และประสบการณ์ทางวิชาชีพมารับใช้สังคมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจด้วยการสัมภาษณ์คณะครูและผู้บริหารของโรงเรียนในชุมชนข้างต้น ได้รับรายงานว่า พบนักเรียนระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรมจำนวนหนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว รังแกเพื่อน พุดจาหยาบคายและลักขโมย ผู้วิจัยจึงได้ตัดสินใจทำการศึกษาในครั้งนี้เพื่อเป็นการคัดกรองและประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้ง 5 ด้าน ตามหลักองค์การอนามัยโลกและกรมสุขภาพจิตของประเทศไทย และยังเป็นการตอบสนองความต้องการและลดความกังวลของคณะครูและผู้บริหารของโรงเรียนในเขตพื้นที่ได้อีกด้วย เนื่องจากยังไม่เคยมีผู้ใดศึกษาในโรงเรียนดังกล่าวมาก่อน และหากผลการศึกษาพบนักเรียนที่มีปัญหารุนแรงในระดับปานกลาง ผู้วิจัยจะทำการปรับพฤติกรรมเบื้องต้นเพื่อช่วยให้พฤติกรรมในการเรียนและพฤติกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียนรายนั้นให้ดีขึ้น และหากประเมินพบนักเรียนที่มีปัญหารุนแรงมาก ผู้วิจัยจะประสานงานกับครูและผู้ปกครองเพื่อส่งต่อนักเรียนรายดังกล่าวไปยังแผนกจิตเวชเด็กในโรงพยาบาลตามสิทธิ์การรักษาของเด็กเพื่อให้ได้รับการประเมินและได้รับการรักษาที่ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

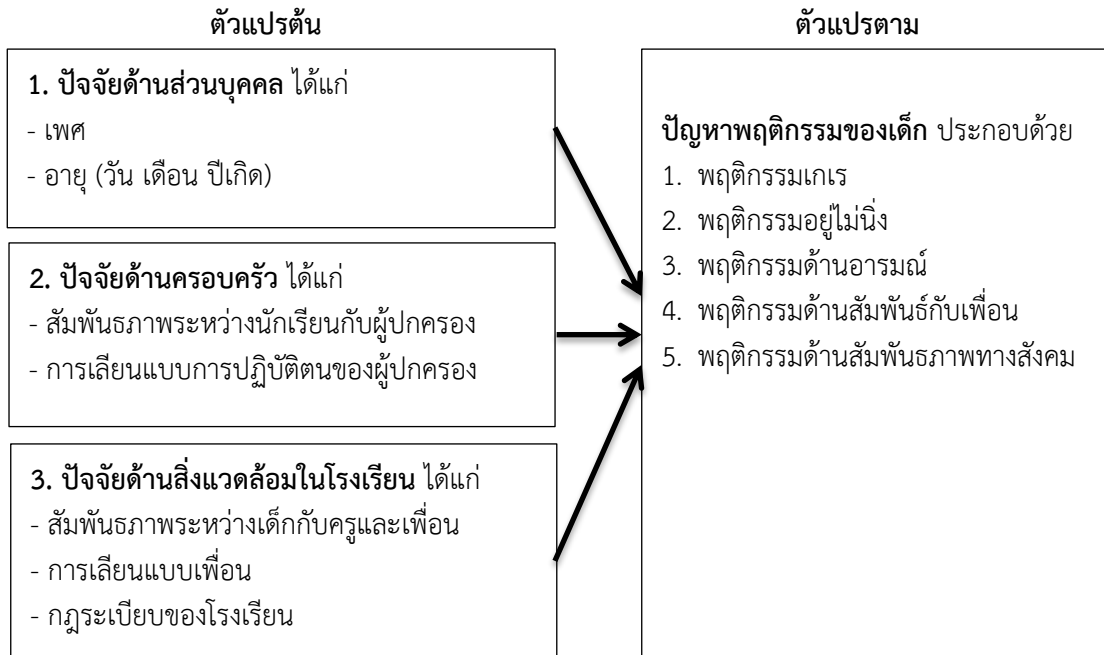
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาขนาดและระดับความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรมของเด็กนักเรียนระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล
2. เพื่อคัดกรองและช่วยเหลือเด็กนักเรียนระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล ที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในระดับปานกลางขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

เก็บข้อมูลโดยการให้ครูและผู้ปกครองที่เป็นผู้ดูแลหลักของเด็กที่เข้าศึกษาในโรงเรียนเขตชุมชน มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล ปีการศึกษา 2559 เป็นผู้ตอบแบบประเมิน ในช่วงระหว่างเดือน มกราคม – กุมภาพันธ์ พ.ศ.2560

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับอนุบาลและนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล ซึ่งได้แก่ โรงเรียนในแขวงออเงิน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร และ โรงเรียนในตำบลบึงคำพร้อย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 205 คน ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนในแขวงออเงิน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากชื่อโรงเรียนระดับอนุบาลทั้งหมดในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล และ นักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 96 คน ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนในตำบลบึงคำพร้อย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากชื่อโรงเรียน ระดับประถมศึกษาทั้งหมดในเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้ แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก(The Strengths and Difficulties Questionnaire: SDQ) (กรมสุขภาพจิต,2545) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับประเมินพฤติกรรมของเด็ก เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการคัดกรองปัญหาทางพฤติกรรมและปัญหาทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบน ซึ่งมีความเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพจิตในอนาคต การศึกษาในครั้งนี้ ได้ใช้แบบคัดกรองเฉพาะสำหรับเด็กอายุ 4 - 16 ปี ประกอบด้วยแบบประเมินพฤติกรรม 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (อายุ 4-16 ปี) สำหรับครู และแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (อายุ 4-16 ปี) สำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครอง

ข้อคำถามในฉบับครูและผู้ปกครองนั้นใช้ข้อความเดียวกัน ในแต่ละฉบับประกอบด้วย 2 หน้า หน้าแรกเป็นลักษณะพฤติกรรมจำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีลักษณะของพฤติกรรมทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มเป็นกลุ่มพฤติกรรม 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1. กลุ่มพฤติกรรมด้านอารมณ์ (5 ข้อ) กลุ่มที่ 2. กลุ่มพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (5 ข้อ) กลุ่มที่ 3. กลุ่มพฤติกรรมเกร (5 ข้อ) กลุ่มที่ 4. กลุ่มพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (5 ข้อ) และกลุ่มที่ 5. กลุ่มพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ภาพทางสังคม (5 ข้อ)

ข้อคำถามในกลุ่มพฤติกรรมของกลุ่มที่ 1-4 รวมกันเป็น 20 ข้อ เป็นคะแนนรวมที่แสดงถึงปัญหาพฤติกรรมในเด็ก (Total difficulties score) ส่วนในกลุ่มที่ 5 เป็นคะแนนที่แสดงจุดแข็งของเด็ก (Strength score) หน้าที่ 2 ในด้านหลังของแบบประเมิน เป็นการประเมินผลกระทบของพฤติกรรมเด็กว่ามีความรื้อรังส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง หรือมีผลต่อสัมพันธ์ภาพทางสังคมในชีวิตประจำวันของเด็กมากน้อยเพียงใด

การแปลผลแบบประเมินพฤติกรรมเด็กฉบับครู/ผู้ปกครองประเมินนักเรียน คะแนนจากข้อคำถามในการประเมินที่อยู่ด้านหลังหน้าของแบบประเมินนั้นมี 25 ข้อ ดังนี้

รายการประเมิน	ปกติ	เสี่ยง มีปัญหา
คะแนนรวม (จากคะแนนรวมพฤติกรรม 4 ด้าน)	0-15	16 - 40
● คะแนนพฤติกรรมด้านอารมณ์	0-3	4 -10
● คะแนนพฤติกรรมเกร	0-3	4 -10
● คะแนนพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง	0-5	6 -10
● คะแนนพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน	0-5	6 -10
● คะแนนพฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคม	(มีจุดแข็ง)	(ไม่มีจุดแข็ง)
ฉบับครูประเมินนักเรียนฉบับผู้ปกครองประเมินนักเรียน	4-10	0 - 3
	5-10	0 - 4

ในส่วนของข้อคำถามที่ใช้ประเมินที่อยู่ด้านหลังของแบบประเมิน เป็นการประเมินความรื้อรัง การส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบตัวเด็ก การมีผลต่อสัมพันธ์ภาพทางสังคมและชีวิตประจำวันของเด็ก

ถ้าตอบว่า “ไม่” ไม่ต้องคิดคะแนนข้อต่อไป

ถ้าตอบว่า “ใช่” ให้พิจารณาแบบประเมินในหัวข้อต่อไปนี้

- ปัญหานี้ทำให้รู้สึกไม่สบายใจหรือไม่

- ปัญหานี้รบกวนชีวิตประจำวันในด้านต่าง ๆ หรือไม่

ใน 2 หัวข้อนี้ ถ้าตอบว่า “ไม่เลย” หรือ “เล็กน้อย” ให้ 0 คะแนน “ค่อนข้างมาก” ให้ 1 คะแนน “มาก” ให้ 2 คะแนน ดังนี้

สรุปการแปลผลด้านหลัง

คะแนนรวม 0 คะแนน = ปกติ / ไม่รุนแรง / รุนแรงเล็กน้อย

คะแนนรวม 1-2 คะแนน = รุนแรงปานกลาง

คะแนนรวม 3 คะแนนขึ้นไป = รุนแรงมาก

การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

เก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามแก่ครูและผู้ปกครองที่เป็นผู้ดูแลหลัก ตอบแบบประเมินพฤติกรรมเด็กและประเมินความเสี่ยงของปัญหาพฤติกรรมด้านต่างๆโดยวิเคราะห์หาค่าความถี่ ร้อยละ คะแนนรวม ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการสำรวจข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนระดับอนุบาลในโรงเรียนในแขวงออเงินเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ผลการสำรวจพบนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 และ 2 รวมทั้งสิ้น 205 คน สามารถจำแนกตามเพศโดยพบเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง คือ พบเพศชายจำนวน 92 คน และพบเพศหญิงจำนวน 113 คน โดยมีอายุเฉลี่ยรวมทุกชั้นปี เท่ากับ 5.0 ± 0.7 ปี และจากการสำรวจข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนระดับประถมศึกษาในตำบลบึงคำพร้อยอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผลการสำรวจพบนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 - 6 รวมทั้งสิ้น 96 คน สามารถจำแนกตามเพศ พบเพศชายและเพศหญิงมีจำนวนเท่ากัน คือ พบเพศชายจำนวน 48 คน และพบเพศหญิงจำนวน 48 คน เช่นกัน และพบอายุเฉลี่ยรวมทุกชั้นปี เท่ากับ 9.1 ± 1.6 ปี

จากผลการคัดกรองปัญหาพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างโดยเปรียบเทียบผลจากการประเมินของครูและผู้ปกครองในแต่ละด้าน พบว่า โดยรวมแล้วเด็กจะมีปัญหาพฤติกรรมเมื่ออยู่กับผู้ปกครองที่บ้าน มากกว่าการอยู่กับครูที่โรงเรียน ผู้วิจัยจึงขออภิปรายปัญหาพฤติกรรมตามรายด้าน ดังนี้

ปัญหาพฤติกรรมด้านต่างๆ	ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้รับ การประเมินจากครู			ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้รับ การประเมินจากผู้ปกครอง		
	ปกติ (ร้อยละ)	เสี่ยง/ มีปัญหา/ ไม่มีจุดแข็ง (ร้อยละ)	ลำดับ ความ เสี่ยงของ ปัญหา	ปกติ (ร้อยละ)	เสี่ยง/ มีปัญหา/ ไม่มีจุดแข็ง (ร้อยละ)	ลำดับ ความ เสี่ยงของ ปัญหา
ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์	89.8	10.2	②	75.0	25.0	①
ปัญหาพฤติกรรมเกร	97.3	2.7	⑤	83.4	16.6	③
ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง	92.6	7.1	③	76.6	23.4	②
ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน	94.0	6.0	④	92.3	7.7	④
ปัญหาพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม	81.3	18.7	①	93.6	6.4	⑤
ปัญหาพฤติกรรมโดยรวม 4 ด้านแรก	94.2	5.8	-	77.9	22.1	-

ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ผลการประเมินจากครู พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 10.2 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 2 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของครู และ ผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหา ร้อยละ 25.0 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 1 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของผู้ปกครอง จะเห็นได้ว่า เด็กจะมีปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์เป็นลำดับแรกๆ โดยเฉพาะเมื่ออยู่กับผู้ปกครอง ทั้งนี้เป็นไปตามพัฒนาการของเด็กที่มักจะมีอารมณ์รุนแรงและเอาแต่ใจตนเอง(อุมพร ตรังคสมบัติ,2547),(พรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ ,2553),(ศิริไชย หงส์สงวนศรี และ นิดา ลิ้มสุวรรณ,2555).

ปัญหาพฤติกรรมเกร ผลการประเมินจากครู พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 2.7 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 5 หรือลำดับสุดท้ายจากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของครู แต่จากผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 16.6 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 3 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของผู้ปกครอง แสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กอยู่ที่โรงเรียน เด็กจะสามารถควบคุมพฤติกรรมเกรได้ดีกว่าอยู่ที่บ้าน เพราะทางโรงเรียนมักจะมีครูที่คอยควบคุมความประพฤติ และมีกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เคร่งครัดมากกว่าเมื่อเทียบกับการอยู่ที่บ้านกับผู้ปกครอง(สุนีย์ อีรวีรุฬห์,2542)

ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ผลการประเมินจากครู พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 7.1 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 3 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของครู และผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 23.4 หรือเท่ากับ 33 คน นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 2 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของผู้ปกครอง ซึ่งนับว่ามีความสำคัญของปัญหาในลำดับที่ใกล้เคียงกัน เนื่องจากพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีสมาธิของเด็กซึ่งจะติดตัวเด็กไปตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมใด หรือแม้แต่นักมีกฎระเบียบก็ตาม(สมคิด กอมนิ และ รสนา มรรษทวิ,2549)

ปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ผลการประเมินจากครู พบว่า พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 6.0 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 4 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของครู และผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 7.7 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 4 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของผู้ปกครอง เช่นกัน นับว่าพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน แทบจะไม่ใช่ปัญหาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลย เพราะไม่ว่าเด็กจะอยู่เพื่อนที่บ้านหรืออยู่กับเพื่อนที่โรงเรียน เด็กจะสามารถปรับตัวเข้าหาเพื่อนได้ ทั้งนี้เพราะปัญหาพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนนั้นมักจะเกิดขึ้นได้หากเด็กขาดทักษะในการสร้างสัมพันธภาพ แต่ทักษะดังกล่าว ถ้าเด็กได้รับการฝึกฝนและจนเกิดทักษะติดตัวแล้ว ทักษะเหล่านั้นมักจะไม่น่าจะไปจนกว่า จะได้รับการกระทบกระเทือนจิตใจที่รุนแรงมากพอ(อุมาพร ตรังคสมบัติ,2547),(พรรัทธิพิศ ศิริวรรณบุศย์ ,2553),(ศิริไชย หงส์สงวนศรี,2555).

ปัญหาพฤติกรรมด้านสัมพันธภาพทางสังคม ผลการประเมินจากครู พบว่า พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 18.7 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 1 จากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของครู แต่ ผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบว่า พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาร้อยละ 6.4 นับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในลำดับที่ 5 หรือลำดับสุดท้ายจากการประเมินปัญหาพฤติกรรมทั้งหมด 5 ด้านของผู้ปกครอง นับเป็นปัญหาพฤติกรรมที่มีความแตกต่างกันมากที่สุดสำหรับลำดับความสำคัญของปัญหาจากผลการประเมินของครูและผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเกิดจากโอกาสและลักษณะในการเข้าสังคมเมื่ออยู่กับครูและอยู่กับผู้ปกครองแตกต่างกัน เช่น สังคมที่ทางโรงเรียนประเมิน มักเป็นสังคมในโรงเรียนที่มีข้อปฏิบัติ กฎระเบียบ จึงทำให้เด็กไม่ค่อยมีโอกาสกล้าเปิดเผยจุดแข็งหรือทำให้ครูค้นหาค้นหาจุดแข็งในตัวเด็กค่อนข้างยาก แต่สังคมที่ผู้ปกครองใช้ประเมิน มักเป็นสังคมตามธรรมชาติที่เด็กคุ้นเคย ไม่มีความเครียด เช่น ห้างสรรพสินค้าหรือตลาด สวนสนุก บ้านญาติพี่น้องหรือสังคมในหมู่บ้าน จึงทำให้ง่ายในการค้นหาจุดแข็งในตัวเด็ก เช่น การห่วงใยความรู้สึกของคนอื่น การเต็มใจแบ่งปันสิ่งของให้ผู้อื่น การเป็นที่พึ่งได้เวลาที่คนอื่นเสียใจหรือไม่สบายใจ หรือการขออาสาช่วยเหลือผู้อื่น เป็นต้น(อุมาพร ตรังคสมบัติ ,2547),(พรรัทธิพิศ ศิริวรรณบุศย์,2553),(ศิริไชย หงส์สงวนศรี,2555).

ปัญหาพฤติกรรมโดยรวมคะแนน 4 ด้าน ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมด้านอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรมเกรี้ยวกราด ปัญหาพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมด้านสัมพันธ์กับเพื่อนนั้น พบว่า ผลการประเมินจากครู พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาโดยรวมเพียงร้อยละ 5.8 แต่ผลการประเมินจากผู้ปกครอง พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาโดยรวมมากถึงร้อยละ 22.1 ทั้งนี้อาจเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็ก หรือน้อยกว่าประสบการณ์ของครูที่มีความเข้าใจในการประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กมาเป็นเวลานานกว่า และมีจำนวนเด็กที่ต้องดูแลใกล้ชิดในชีวิตประจำวันมากกว่าผู้ปกครอง (Shannon, E.,2015)

การประเมินระดับความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นคะแนนจากข้อคำถามในการประเมินที่อยู่ด้านหลังของแบบประเมิน และได้นำมาเปรียบเทียบจากการประเมินของครูและผู้ปกครองได้ผลดังนี้

ระดับความรุนแรงของปัญหา	จำนวนนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงปัญหาจากครู จำนวน (ร้อยละ)	จำนวนของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงปัญหาจากผู้ปกครอง จำนวน (ร้อยละ)
ปกติ/ไม่รุนแรง/รุนแรงเล็กน้อย	268 (90.8)	154 (99.4)
รุนแรงปานกลาง	23 (7.8)	1 (0.6)
รุนแรงมาก	4 (1.4)	-
จำนวนทั้งหมด	295 (100.0)	155 (100.0)

นักเรียนที่มีปัญหาในระดับปกติหรือมีปัญหาไม่รุนแรงถึงระดับเล็กน้อย พบจำนวนร้อยละ 90.8 ของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาจากครู และมีจำนวนร้อยละ 99.4 ของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาจากผู้ปกครองซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ พบนักเรียนที่มีปัญหาในระดับรุนแรงปานกลาง จำนวนร้อยละ 7.8 ของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาจากครู และพบจำนวนร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาจากผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังพบนักเรียนที่มีปัญหาในระดับรุนแรงมาก จำนวนร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาจากครู แต่ไม่พบจำนวนนักเรียนที่ได้รับการประเมินความรุนแรงของปัญหาในระดับรุนแรงมากจากผู้ปกครอง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบแล้ว ความรุนแรงของปัญหาจากการประเมินของครูนั้นจะรุนแรงมากกว่าการประเมินจากผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเกิดจากความรักและความใกล้ชิดของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กมากกว่าครู จึงทำให้ผลการประเมินระดับความรุนแรงของปัญหาอยู่ในระดับที่รุนแรงน้อยกว่าครู ซึ่งตรงข้ามกับผลการประเมินโดยรวมในข้อคำถามของแบบประเมินที่อยู่ด้านหน้า ที่พบนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาโดยรวมจากการประเมินของผู้ปกครองมากกว่าการประเมินของครู ซึ่งอาจเกิดจาก ความกังวลของผู้ปกครองที่มีต่อพฤติกรรมเด็กหรือจากการขาดความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดที่รวบรวมได้ มาทำการประเมินอีกครั้งหนึ่งจากการสัมภาษณ์เด็ก ครู และผู้ปกครอง ร่วมกัน เพื่อเป็นไปตามข้อแนะนำในการใช้เครื่องมือแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (The Strengths and Difficulties Questionnaire : SDQ) ที่กล่าวไว้ว่า อาจใช้การสัมภาษณ์ร่วมด้วย ในกรณีให้เห็นว่าผลที่ได้ขัดแย้งกับความเป็นจริง^(5,11) จึงทำให้พบว่า จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมในระดับรุนแรงปานกลางมีการเปลี่ยนแปลงไปเหลือเพียงจำนวน 4 คน ผู้วิจัยจึงได้ทำการพูดคุยและปรับพฤติกรรมตามลักษณะปัญหาพฤติกรรมของเด็ก นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำโครงการร่วมกับภาคีวิชาเด็กและวัยรุ่น ในการจัดทำโครงการ “เสริมสร้างทักษะการสร้างสัมพันธ์ทางสังคม” ให้แก่กลุ่มตัวอย่างในระดับประถมศึกษา

รวมถึงการจัดโครงการ “เลี้ยงลูกอย่างไรให้มีความสุข” ให้แก่ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างในระดับอนุบาล เพื่อให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กในด้านต่างๆ และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้ซักถามข้อสงสัยในปัญหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของเด็กได้ด้วย ซึ่งได้ระดับคะแนนความพึงพอใจจากผู้ปกครองโดยรวม 4.5 คะแนนจากการประเมินคะแนนเต็ม 5 คะแนน และในกรณีเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงซึ่งพบเพียง 1 รายนั้น ผู้วิจัย ครู และผู้ปกครองของเด็ก ได้ทำการนัดพูดคุยเพื่อประสานงานให้เด็กได้เข้ารับการรักษา ประเมินอย่างละเอียดตามหลักการส่งต่อผู้ป่วยที่เหมาะสม

ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ควรทำการศึกษาเรื่องนี้เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งอาจมีความเสี่ยงและนำไปสู่การมีปัญหาในการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคตผู้วิจัยจึงได้ขอเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งนี้ไว้ดังนี้

1. ควรมีการประเมินปัญหาพฤติกรรมโดยให้นักเรียนระดับประถมศึกษาเป็นผู้ประเมินตนเองด้วย แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดของทางโรงเรียนบางประการจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้

2. ควรมีการเก็บแบบสอบถามกับผู้ปกครองประเมินนักเรียนในวันที่ทางโรงเรียนมีการนัดประชุมผู้ปกครอง เพื่อให้ได้ข้อมูลตอบกลับที่ครบถ้วนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กเป็นประจำทุกปีการศึกษา เพื่อเป็นการติดตามขนาดของปัญหาที่อาจเปลี่ยนแปลงไป รวมถึงการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องเพื่อลดและป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กในโรงเรียน เขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล

2. ควรมีการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (deep interview) กับครูและผู้ปกครองของเด็กที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาพฤติกรรมในด้านต่างๆ เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่เป็นสาเหตุในการเกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กซึ่งนำไปเป็นแนวทางในการช่วยเหลือเด็กได้อย่างถูกต้อง

บรรณานุกรม

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.(2554).*กรอบทิศทางการพัฒนางานสุขภาพจิตและแผนยุทธศาสตร์กรมสุขภาพจิตในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่11(พ.ศ. 2555-2559)*.นนทบุรี:ผู้แต่ง.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.(2545).*แบบประเมินและคัดกรองพัฒนาการและสุขภาพจิตเด็ก*. นนทบุรี:ผู้แต่ง.
- นิรมล พัจจนสุนทรและคณะ.(2554).*ปัญหาการเรียนและพฤติกรรมในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น*.วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 56(4),345-351.
- พนม เกตุมาน.(2550).*ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น (Adolescent Problems)*.สืบค้น 21 สิงหาคม 2559,จาก http://www.psyclin.co.th/new_page_57.html.
- พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์.(2553).*ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*.(พิมพ์ครั้งที่ 5).กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริไชย หงส์สงวนศรี และ นิดา ลิ้มสุวรรณ.(2555).*พัฒนาการทางจิตใจใน มาโนช หล่อตระกูล และปราโมทย์ สุคนิชย์(บ.ก.),จิตเวชศาสตร์ รามาธิบดี*.(น.1-19).ภาควิชาจิตเวชศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี:ผู้แต่ง.

- สุนีย์ ธีรวิรุฬห์.(2542).*การศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในเขตกรุงเทพมหานคร.* (สารนิพนธ์),มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมคิด กอมณี และ รสนา มรรษทวี.(2549).*การศึกษาผลการประเมินพฤติกรรมตนเอง (SDQ) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).* วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มศว,1(1),89-95.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ.(2547).*ขั้นตอนพัฒนาการของวัยเตาะแตะวัยก่อนเรียนและวัยเรียน.ในนิตินพท์ กาญจนธนาเลิศ(บ.ก.),พฤติกรรมมนุษย์และความผิดปกติทางจิต Human Behavior & Mental Disorder.(น. 25 -32).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- Sellers, R., Maughan, B., Pickles, A., Thapar A., Collishaw, S.(2015). *Trends in parent- and teacher-rated emotional, conduct and ADHD problems and their impact in prepubertal children in Great Britain: 1999-2008.* J Child Psychol Psychiatry.Jan,56(1),49-57.
- Shannon, E., Hourigan, Michael, A., Southam,G. and Alexis, M.Q. (2015).*Emotional and Behavior Problems in an Urban Pediatric Primary Care Setting.* Child Psychiatry & Human Development. April, 46(2),289-299